

Άγιος Θωμάς ο Απόστολος

/ [Βίοι Αγίων](#)



Ο Άγιος Θωμάς ο Απόστολος που τιμά σήμερα η Ορθόδοξη Εκκλησία ήταν μεταξύ των δώδεκα μαθητών του Κυρίου και ανήκε σε οικογένεια αλιέων. Ο Θωμάς, λοιπόν, μετά την Ανάσταση του Χριστού και την πρώτη εμφάνισή Του στους μαθητές, δυσπιστούσε σ' αυτά που του έλεγαν αυτοί. Αλλά ο Κύριος επανεμφανίστηκε στους μαθητές μέσα στο υπερώον, όταν μεταξύ τους βρισκόταν και ο Θωμάς. Τότε ο Κύριος προέτρεψε το Θωμά να ψηλαφήσει τις πληγές από τα καρφιά που Τον σταύρωσαν, και να μη γίνεται άπιστος, αλλά πιστός. Εκθαμβωμένος ο Θωμάς, προσκύνησε και ανεβόησε: «Ο Κύριός μου και ο Θεός μου». Η δε απάντηση του Κυρίου ήταν τέτοια, που θα διδάσκει όλους όσους θέλουν να δυσπιστούν στην αλήθεια του Ευαγγελίου. Είπε, λοιπόν, ο Κύριος: «ότι εώρακάς με, πεπίστευκας, μακάριοι οι μη ιδόντες και πιστεύσαντες». Δηλαδή, λέει ο Κύριος στο Θωμά, πίστεψες επειδή με είδες. Μακαριότεροι και περισσότερο καλότυχοι είναι εκείνοι, που αν και δεν με είδαν, πίστεψαν.

Ἡ παράδοση αναφέρει ὅτι ὁ Θωμάς μετὰ τὴν ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πῆγε καὶ κήρυξε τὸ Ευαγγέλιο στους Πέρσες, Μήδους καὶ τοὺς Ἰνδοὺς. Στὴν Ἰνδία, συνελήφθηκε ἀπὸ τὸν Βασιλῆα Μισδαίο, γιὰτὶ κατήχησε καὶ βάπτισε τὸν γιό του Ἀζάνη, τὴν γυναῖκα του Τερτία καὶ τὴς κόρες τοῦ Μυγδονία καὶ Νάρκα. Ἀφοῦ τὸν φυλάκισε τὸν παρέδωσε σὲ πέντε στρατιῶτες, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ τὸν ἀνέβασαν σὲ κάποιο βουνό τὸν θανάτωσαν διὰ λογχισμοῦ. Ἔτσι, τὸν ἀξίωσε ὁ Θεός ὄχι μόνο νὰ κηρύξει τὸ Ευαγγέλιό Του, ἀλλὰ καὶ νὰ δώσει τὴ ζωὴ του γι' Αὐτόν.

Ἀπολυτίκιον (Κατέβασμα)

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὡς θεῖος Ἀπόστολος, θεολογίας κρουνοῦς, ἐνθέως ἐξήντησας, ἐκ λογχονύκτου πλευρᾶς, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ὅθεν τῆς εὐσέβειας, κατασπείρας τὸν λόγον, ἔλαμψας ἐν Ἰνδία, ὡς ἀκτὶς οὐρανία, Θωμὰ τῶν Ἀποστόλων, τὸ θεῖον ἀγλίσμα.

Ἐτερον Ἀπολυτίκιον

Ἦχος γ'.

Ἀπόστολε Ἅγιε Θωμᾶ, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Κοντάκιον

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὁ τῆς θείας χάριτος πεπληρωμένος, τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολος, καὶ ὑπηρέτης ἀληθῆς, ἐν μετανοίᾳ ἐκραύγαζε· Σὺ μου ὑπάρχεις, Θεός τε καὶ Κύριος.

Κάθισμα

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Ἀπόστολον πάντες καὶ μαθητὴν τοῦ Χριστοῦ, εὐφημήσωμεν ὕμνοις ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτοῦ· θεοπρεπῶς γὰρ τὰς ἡμῶν διανοίας αὐτός, τύπους τῶν ἡλῶν ψηλαφῶν, βεβαίαν πίστιν ἐκζητῶν, ἐστήριξεν ἐν Κυρίῳ, ἀδιαλείπτως πρεσβεύων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἐτερον Κάθισμα

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῇ σαγήνῃ τῶν λόγων τῶν θεϊκῶν, τοὺς ἰχθύας ζωγρήσας τοὺς λογικοὺς, τούτους σὺ προσήγαγες, ἀπαρχὴν τῷ Θεῷ ἡμῶν, καὶ τοῦ Χριστοῦ τὰ στηρίγματα, παθῶν ἐπενδύσασθαι, μιμητὴς τοῦ πάθους, αὐτοῦ πεφανέρωσαι· ὅθεν συνελθόντες, κατὰ χρέος τιμῶμεν, Ἀπόστολε ἔνδοξε, τὴν πανέορτον μνήμην σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν Ἁγίαν μνήμην σου.

Ὁ Οἶκος

Πρὸς τὸν Χριστοῦ Μαθητὴν, καὶ μέγαν μυστολέκτην, Θωμᾶν τὸν θεηγόρον τοῦ Πέτρου ἐκβοῶντος· «Ἐωράκαμεν τὸν Κύριον», ἔφησεν οὗτος. «Ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσίν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἥλων, ψηλαφήσω δὲ καὶ τὴν πλευράν, οὐ μὴ πιστεύσω». Ἀλλ’ ὁ Κτίστης τῶν ἀπάντων καὶ Δεσπότης, ὥσπερ δοῦλος ἐλήλυθε, θέλων πάντα σῶσαι, καὶ λέγει τῷ Θωμᾷ. «Ψηλάφησον χειρῶν καὶ πλευρὰς τοὺς τύπους, καὶ μὴ ἀπίσται· ἐγὼ γὰρ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου». ὁ δὲ ἐν μετανοίᾳ ἐβόησε. Σὺ μου ὑπάρχεις, Θεός τε καὶ Κύριος.